

РЕШЕНИЕ

№ 91

гр. С.З., 13.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С.З. в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Димитър М. Христов

при участието на секретаря Даниела М. Калчева
като разгледа докладваното от Димитър М. Христов Търговско дело № 20225500900142 по описа за 2022 година

Предявен е иск с правно основание правно основание чл. 45 ЗЗД, вр. чл. 432 КЗ и чл. 86 ЗЗД.

В исковата молба се твърди, че в резултат на ПТП са причинени телесни повреди на ищеца И. П. И., на 11 години.

Излагат се обстоятелства, че на 01.10.2021 г., около 16:10 ч., в гр. С.З., по ул. *****, л. а. марка „Б.“, модел „****“ с рег. № СТ **** КК, виновният водач А. В. Д., нарушил правилата за движение по пътищата, като блъснал пешеходеца И. И., в резултат на което му били причинени телесни повреди.

По случая е било образувано ДП № 257/2021 г. на РУ С.З., пр.пр. № 9336/2021 г. на РП С.З., което към момента на депозиране на исковата молба не било приключило с окончателен съдебен акт. Причина за настъпване на произшествието били допуснатите от водача на л.а. А. Д., нарушения на правилата за движение по пътищата. Твърди се, че в случая съществува пряка причинна връзка между деянието на виновния водач А. Д. и настъпилите общественоопасни последици - телесни увреждания на И. И..

За увреждащия л.а. “Б. ****” с рег № СТ **** КК, управляван от А. Д., имало сключена застраховка “Гражданска отговорност на автомобилистите”, з.п. № BG/02/120003399117, със срок на валидност една година, считано от

19.12.2020 г. до 18.12.2021 г. със ЗД „Б.И.“ АД, гр. С..

Съгласно разпоредбата на чл. 380 от КЗ, ищецът предявил претенция за изплащане на обезщетение пред ЗД „Б.И.“ АД, гр. С., като били представени всички документи, с които разполага, получени от застрахователя с о.р. на 11.11.2021 г. По случая била заведена щета № *****, по която застрахователят в законоустановения срок не предложил за плащане обезщетение. С оглед на изложеното, в случая били налице предпоставки за ангажиране отговорността на ЗД „Б.И.“ АД, гр. С. за причинените неимуществени и имуществени вреди на ищеца.

Твърди се, че при процесното ПТП ищецът получил следните травматични увреждания: *contusion capitis, colli, thoracis, abdominis et extremitates, commotion cerebri*, инфракцио радиди декстра, счупване на гривнена става, множество травми по глава, шия, лице, гърди, корем, тяло и крайници; психически стрес; болки и ограничени движения.

След инцидента на 01.10.2021 г. ищецът И. И. бил приет за лечение в УМБАЛ „П.Д.С.К.“ АД, гр. С.З. в Клиника по неврохирургия. Направени му били изследвания, рентгенография и консултативни прегледи. От направените изследвания били установени: *contusion capitis; colli, thoracis, abdominis et extremitates*; травми в областта на главата, шията, гърдите, корема и крайниците, болки в контузените области; инфракцио радиди декстра. Поставена била гипсова имобилизация на гривнена става. След проведена медикаментозна терапия бил изписан на 03.10.2021 г. с препоръки за домашно лечение, да не се натоварва физически, да се проследява състоянието му. Бил освободен за 15 дни от учебни занятия.

Твърди се, че заради настъпилото ПТП и причинените травми, И. И. е бил освободен от училище. Ученикът срещал трудности в усвояването на учебния материал, наложило се е да взима допълнителни часове. И. бил изпълнителен и внимателен, общителен, а стресът, който изживял е станал причина да се затвори в себе си и да не контактува пълноценно със своите съученици и приятели. Отнета му е била за дълго време възможността да спортува - едно от любимите му занимания. Спортувал е в „Сдружение с нестопанска цел С.К.О.С.“, гр. С.З., но поради претърпяната катастрофа спрял посещение на тренировките и не участвал в състезания.

В резултат на уврежданията, получени от процесното ПТП, ищецът търпял силни болки и страдания. Възстановяването от получените при процесното ПТП увреждания, както физически, така и психически продължавали и към настоящия момент. В следствие на травмите възстановителният период е бил съпътстван с много неудобства и ограничения при извършването на ежедневни дейности. Преди процесното ПТП И. е бил активен, в отлично здравословно състояние. Болките продължавали и до днес. Освен физическите болки ищецът преживял и силен стрес по време на пътния инцидент, който в съвкупност с получените от него травми се отразявал изключително негативно на здравословното и психическото състояние на детето, изпитвал страх при пресичане на улица, сънувал кошмари.

С оглед изложеното, ищецът счита, че причинените му неудобства, болки и страдания следва да бъдат компенсирани. Посочва, че обезщетението за неимуществени вреди има за цел да репарира в относително пълен обем психическите и емоционални болки, страдания, неудобства и изобщо нематериалните последици от извършеното деяние.

Твърди се, че вредите на ищеца са в резултат на виновното поведение на водача А. В. Д., а за причинените от него вреди отговарял ответникът по делото ЗД „Б.И.“ АД, гр. С.. Съгласно чл. 432 от КЗ увреденият има право на пряк иск срещу застрахователната компания, отговорна по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, поради което за ищеца бил налице правен интерес да иска от съда определяне на справедлив размер на обезщетение за причинените му неимуществени и имуществени вреди. Твърди се, че претендираните суми били съобразени от една страна с принципа на справедливост, с оглед действително претърпените болки и страдания от причинените телесни повреди, а от друга страна с лимита на отговорност на застрахователната компания по ЗГО и съдебната практика при компенсиране на вреди от този вид.

Моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника ЗД „Б.И.“ АД, гр. С. да заплати на В. Т. К., ЕГН *****, като майка и законен представител на И. П. И., ЕГН *****, обезщетение в размер на 26 000 лв., частичен иск от 70 000 лева, за причинените му неимуществени вреди, изразяващи се в търпени болки и страдания, вследствие на получените телесни повреди при процесното ПТП.

Претендира законна лихва върху сумите, считано от 08.10.2021 г. - датата на която изтича срока по чл.429, ал.3 от КЗ, вр с.чл.430, ал.1 от КЗ, алтернативно от 11.11.2021 г. до окончателното изплащане.

Моли да бъдат присъдени направените по делото разноски и адвокатски хонорар на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА, заедно с начислено ДДС.

Постъпил е **отговор на исковата молба**, с който ответникът заявява, че оспорва изцяло исковата молба по основание и размер.

Моли делото да бъде спряно до приключване на наказателното производство образувано по ДП 257/21 на РУ С.З., вр. с пр.пр . 9336/2021 на Районна прокуратура - С.З..

На следващо място посочва, че твърденията на ищеца във връзка с начина на настъпване на ПТП били изключително неясни, от тях не се разбирало как и къде се движел ищецът, какво е било направлението му. Изложеното затруднявало защитата на ответника, поради което моли исковата молба да бъде оставена без движение до конкретизиране на механизма на ПТП.

Заявява, че не оспорва наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за процесният лек автомобил Б. 530Д, с реп № СТ****КК.

Оспорва механизма на ПТП, като счита, че представените по делото

доказателства нямали установителен характер по отношение начина на настъпване на ПТП. Оспорва изложените от ищеца твърдения относно механизма на ПТП, като счита, че те не намирали опора в доказателствения материал. Единствено доказателство за механизма, което ангажирал ищеца бил съставения по случая констативен протокол за ПТП, който не се ползвал с материална доказателствена сила за настъпване на ПТП. Счита, че без да е установен механизма на ПТП не можело да бъде направен извод за това кой от участниците е действал противоправно, а без установено противоправно поведение не подлежала на приложение презумпцията за вина по чл. 45, ал.2 ЗЗД.

Оспорвам изложените от ищеца твърдения относно механизма на ПТП, като счита, че те не намират опора в доказателствения материал.

Предвид функционалната обвързаност между отговорността за вреди на водача на МПС и неговият застраховател по полица „Гражданска отговорност“, ответникът оспорва да е налице осъществен деликтен фактически състав по отношение на всеки от неговите елементи, в това число противоправност и вина в поведението на водача на МПС. Твърди, че събитието било случайно (чл.15 НК) за водача на МПС като за него не била налице обективна възможност да предвиди и предотврати настъпването на вредите. При липсата на акт по чл. 300 ГПК твърденията на ищеца за търпени вреди, произтекли от непозволено увреждане подлежали на пълно и главно доказване. Оспорва правните доводи на ищеца за допуснати от водача на МПС нарушения на правилата за движение по ЗДвП.

Ако и доколкото бъде установен фактът на противоправно поведение, осъществено от водача на МПС, ответникът твърди, че ПТП и произтеклите от него вреди са били съпричинени от самия пострадал, който с поведението си създал предпоставки и условия за настъпването на инцидента и произтеклите от него вреди.

Твърди, че настъпилите увреждания на ищеца не били резултат единствено на виновното поведение на водача на лек автомобил Б. 530Д, с рег. № СТ****КК. Налице било съпричиняване от страна на пострадалия, който в значителна степен завишил риска от собственото си увреждане, като нарушил нормативно-установените правила за движение на пешеходци, нарушавайки конкретни разпоредби на ЗДвП, като алтернативно - или не се е движил по тротоара или банкета на пътното платно в противоположната посока на движение, или е предприел пресичане на неустановено за целта място и навлизайки внезапно на пътното платно.

Ответникът счита, че нарушавайки тези разпоредби пострадалият се е поставил в опасност, без да положи необходимата грижа за безопасността си, и в зона с ограничена видимост за водача на автомобила, когато това не е било безопасно и оттам е нарушил чл. 108 от ЗДвП и чл. 32, ал. 2 от ЗДвП. Алтернативно твърди че пешеходецът е пресичал пътното платно на червен светофар, на необозначено за това място, без да се увери в собствената си безопасност и преди да навлезе на пътното платно не е съобразил разстоянието до приближаващото се МПС, както и неговата скорост на

движение. Нарушавайки горните разпоредби пострадалия се е поставил в опасност, като поведението му било в пряка причинно- следствена връзка с настъпилото ПТП. Поради горното ответникът счита, че настъпилият вредоносен резултат е бил съпричинен от самия пострадал в значителна степен.

Оспорва твърденията, че в резултат на процесното ПТП ищецът е претърпял цитираните в исковата молба телесни повреди - по вид и степен. Оспорва, че същите са в резултат на реализираното ПТП. Счита, че няма данни и доказателства по делото ищецът да е претърпял твърдените увреждания. Оспорва всички твърдения на ищеца в тази насока.

Оспорва твърденията, че евентуално получените в следствие на ПТП увреждания са довели до продължителни болки и страдания. Твърди, че заявените от ищеца увреждания и болки и страдания в следствие на тях се дължат единствено на предходни заболявания, от които ищеца е страдал преди ПТП.

Оспорва твърденията, че оздравителния процес е бил продължителен, тъй като видно от представените с исковата молба документи данни такъв да е протичал като цяло липсват. В случай, че се установи някаква по-голяма продължителност на оздравителния процес - твърди същото да е следствие на поведението и неспазване на лекарските предписания от страна на ищеца, както и на несвързани с процесното събитие предходни заболявания, от които той страда и които нямат връзка с ПТП.

Оспорва твърденията за изживян стрес и душевни страдания на ищеца и в случай, че такива се установят, счита, че са резултат от лабилна психика и предходната му обремененост.

Твърди че ищеца не е бил нетрудоспособен и травмите не са пречили на неговите спортни занимания. Евентуално и доколкото невъзможност да играе футбол се установи, въпреки твърденията за лека травма в областта на ръката, твърди нетрудоспособността и невъзможността да се били в рамките на издадената му извинителна бележка, а именно - 15 дни.

Оспорва предявеният иск и по размер. Твърди, че претендираната с исковата молба сума в размер на 26000 лева е силно завишена и не отговаря на трайно установената практика на съдилищата за обезщетения за подобен род вреди и на принципа на справедливостта, заложен в чл. 52 от ЗЗД.

Оспорва претенцията за забава като твърди, че застрахователят не дължи лихва върху обезщетението. Ищецът не бил сезирал дружеството с претенция за изплащане на обезщетение по чл. 380 КЗ.

Съгласно чл. 380, ал. 3 КЗ, непредставянето на данни за банковата сметка от страна на пострадало/увредено лице има последиците на забава на кредитора по отношение на плащането, като застрахователят не дължи лихва.

Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли исковите претенции, като изцяло неоснователни и недоказани. Евентуално моли да бъде намален размера на претендираното обезщетение с оглед възраженията.

Претендира направените в производството разноси.

Постъпила е **допълнителна искова молба**, с която ищецът посочва, че в обстоятелствената част на исковата молба били изложени твърдения за фактическата обстановка по делото, като и бил описан механизма на ПТП. Била посочена и причината за настъпване на ПТП и вредните общественоопасни последици.

Посочва, че механизмът на настъпване на процесното ПТП не е част от фактическия състав на непозволеното увреждане, а предвид и факта, че вината се предполага до доказване на противното, с оглед установената презумпция за вина, счита, че не е в тежест на ищеца да доказва обстоятелства от механизма.

Също така ищецът взема становище по отношение на направеното искане за спиране, като счита, че същото е неоснователно и излага съображения в тази връзка.

С оглед обстоятелството, че ответното дружество не оспорва наличието на валидно застрахователно правоотношение, респ. наличието на валидна застрахователна полица „Гражданско отговорност“ за увреждащия лек автомобил, моли на основание чл.146, ал.1, т.4 от ГПК, съдът да обяви това обстоятелство за безспорно и ненуждаещо се от доказване.

Оспорва всички възражения на ответното дружество като незаконосъобразни, неоснователни и недоказани.

Счита, че оспорванията на вината на водача на л.а., извършеното от него противоправно деяние и механизма на настъпилото ПТП от страна на ответника, са неоснователни.

Моли да се има предвид, че Констативния протокол за ПТП с пострадали лица, представлява официален свидетелстващ документ и се ползва с материална доказателствена сила относно удостоверителното изявление на своя издател за това, че е настъпило ПТП, кои са участниците в него, допуснато ли е нарушение на правилата за движение, има ли пострадали лица и вреди, какви документи са представени от участниците в произшествието.

Счита, че следва да се има предвид разпоредбата на чл. 45 от ЗЗД, която посочва, че вината на деликвента се предполага до доказване на противното. Оспорва твърдението на ответното дружество, че деянието било случайно за водача на МПС.

Счита за неоснователно изложеното от ответника твърдение за наличие на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия. Твърди, че същото е голословно и неподкрепено с доказателства. Счита, че при наличие на възражение за съпричиняване на вредоносния резултат, същото подлежи на пълно и главно доказване в настоящото производство от ответника. От така представените доказателства не можело да се направи обоснован извод за извършени от ищеца нарушения, които да са в пряка

причинно-следствена връзка с настъпването на вредоносния резултат. Предвид това счита, че не са налице основания за намаляване на претендираното обезщетение, в каквато насока е искането на ответника.

Твърди, че е неоснователно оспорването на ответника на причинно - следствената връзка между ПТП и настъпилите при ищеца увреждания.

Ответникът неоснователно оспорвал размера на предявения иск. Счита, че същият е съобразен от една страна с принципа за справедливост, с оглед причинените неимуществени вреди на ищеца в следствие процесното ПТП, а от друга страна - с броя на пострадалите лица, лимита на отговорност на ответника за 2021 г. и съдебната практика при компенсиране на вреди от този вид.

По отношение претенцията за лихви за забава, посочва, че при деликт лихви за забава се дължат от датата на непозволеното увреждане. В тази връзка счита, че следва да се има предвид, че задължението за изплащане на застрахователно обезщетение възниква с настъпването на застрахователното събитие, покрито от ЗГО на автомобилистите.

Заявява, че е невярно твърдението, че ищецът не бил сезирал ответното дружество с извънсъдебна претенция за изплащане на обезщетение. Такава била претендирана и получена от застрахователя, видно от приложената към исковата молба обратна разписка.

Счита, че най - късният момент, от който възниквало задължение за лихви е 11.11.2021 г., за която дата са били представени доказателства, че от ищеца е постъпило уведомление до застрахователя.

Постъпил е **допълнителен отговор**, с който ответникът поддържа изцяло първоначалния отговор и всички оспорвания, възражения и твърдения в него.

Поддържа искането за спиране на производството.

Поддържа твърдението си, че не става ясно как точно ищецът твърди да е настъпило ПТП.

Счита, че в тежест на ищеца е не само да заяви някакъв механизъм на ПТП, но и да го докаже.

Твърди, че Констативният протокол за ПТП не се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила.

Поддържа възражението за съпричиняване.

Поддържа всичките си оспорвания по отношение на иска за мораторна лихва. Твърди, че такава е дължима от застрахователя само в случай че пострадалият го е сезирал с претенция, по която е приложил банкова сметка (чл. 380 ал. 3 КЗ).

Моли съда да отхвърли предявените искове и да присъди направените в производството разноски, в това число и заплатено адвокатско възнаграждение. В случай че съдът частично уважи иска, моли съда да

присъди съдебни и деловодни разноски и адвокатски хонорар съразмерно на отхвърлената част.

С определение от 13.02.2023 г. по делото е допуснато увеличение на предявения иск от 26 000 лв. на 32 000 лв., представляващи обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на настъпило ПТП на 01.10.2021 г., ведно със законната лихва върху сумата от 08.10.2021 г. до окончателното плащане, евентуално от 11.11.2021 г. до окончателното плащане.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, намира за установено следното:

По делото не е спорно, че на 01.10.2021 г., около 16:10 ч., в гр. С.З., по ул. ***** е реализирано ПТП между л.а. марка „Б.“, модел „****“ с рег. № СТ **** КК, управляван от А. В. Д. и пешеходеца И. И..

Не се оспорва и наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите по отношение на л.а. Б. 530Д, с рег. № СТ****КК към датата на ПТП - 01.10.2021 г.

Съставен е Констативен протокол за ПТП с пострадали лица рег. № 1228 р - 1299/04.10.2021 г. от ОД на МВР - С.З..

Образувано досъдебно производство - ЗМ № 1228 зм 257/2021 г. по описа на сектор „Пътна полиция“ при ОД – МВР – С.З., пр.пр. № 9336/2021 г. по описа на РП – С.З., което не е приключило към настоящия момент.

В изпълнение на разпоредбата на чл. 380 от КЗ, ищецът е предявил претенция за изплащане на застрахователно обезщетение пред ответника, получена на 11.11.2021 г., видно от известие за доставяне № ИД PS 6100 00IOND O, по която е образувана застрахователна щета № *****.

Ответникът с писмо № 7890/23.11.2021 г. и писмо № 69039/02.02.2022 г. е изискал от ищеца представяне на допълнителни документи. Не е налице плащане.

По делото с представени епикриза ИЗ № 18325 г. на Клиника по неврохирургия на УМБАЛ „П.Д.С.К.“ – С.З., служебна бележка на СНЦ „С.К.О.С.“.

От заключението на назначената по делото съдебномедицинска експертиза се установява, че В резултат на процесното ПТП И. П. И. получава травми в областта на главата, шията, корема и крайниците.

Контузия на главата с охлузвания на лицето и на носа.

Мозъчно сътресение (комоцио церебри)

Контузия в областта на шията Контузия в областта на гърдите.

Контузия на коремната стена.

Контузия на горни крайници.

Инфракция на дясна лъчева кост в дисталната ѝ част.

Контузия на долните крайници в областта на колени стави.

По време на пролежаване в стационара проведена медикаментозна терапия -вливки на водно-солеви разтвори; противооточна - манитол; витамини; болкоуспокояващи. Била направена гипсова имобилизация на дясна предмишница. Консултиран с педиатър и при изписването назначена терапия за вкъщи аналгетици, покой като е освободен от учебни занятия за срок от 15 дни, а от спорт минимум 20 дни.

Гипсовата имобилизация е носил 20 дни, като в този период движенията на десния горен крайник са затруднени, както и след сваляне на имобилизацията за около 10-15 дни. Охлузванията в областта на долните крайници затрудняват движенията и отзвучават в тази възраст около 7 до 10 дни.

В деня на прегледа 21.12.22 г. И. П. И. е възстановен напълно - движенията в дясна лакетна става, гривнена става, пръстите в пълен обем. Липсват сетивни и циркулаторни изменения в областта на ръката. Липсва видима деформация и палпаторна.

Вещото лице уточнява в съдебно заседание, че инфракция на дясна лъчева кост в дисталната ѝ част е вид счупване в детска възраст. Тъй като при децата периоста, обвивката на костта е здрава, счупването е вътре под периост. Например една клонка като я огънете, тя се пречупва и си възвръща същото положение. Това счупване е на три пръста над гривнената става. Щом детето носи гипсова имобилизация това затруднява движението и на пръстите на китката на ръката. При десетгодишно дете обикновено за 20 -30 дни е затруднението за писане, докато е с гипсова имобилизация. След като се сваля гипсовата имобилизация обикновено има 10-15 дни рехабилитация. Децата се възстановяват много бързо за разлика от възрастните. Двадесет дни е носене на имобилизация и след това 15-20 дни продължава рехабилитацията и след това може да пише пълноценно и не би трябвало след това да изпитва

болки. Това е инфракция не е фрактура при която да има дислокация на костните фрагменти и да се натрупа калус, който да затруднява движенията на мускулите. Тук зарастването става под периоста на костта, под обвивката на костта. За десет годишна възраст това е периода на възстановяване – около 40 дни. Мозъчното сътресение може да доведе до зашеметеност като най – лека форма, сънливост и ако продължи, зависи от тежестта, може да се получи усложнение и евентуално да се стигне до кома. Леглови режим би могъл да се спазва дотолкова, доколкото да няма натоварване, гледане на телевизия, писане, четене. Това е обикновено е пак около един месец и да няма движещо натоварване. Да има наблюдение от личен лекар и ако има някакви оплаквания консултация с неврохирург. Не е счупване с дислокация на костни фрагменти. Силните болки са били до поставяне на имобилизацията, това обездвижване е задължително. Преди малко казах, че няма неврологични отклонения. Относно това което е записано в епикризата, пояснявам, че има едни стандарти, които здравната каса ги изисква при изписването. Няма проблеми с дишане, температура, това са едни клишета, които се пишат във всички епикризи. Записано е вливка на воден солеви разтвор и наблюдение. Относно записаното „проведе се оперативно лечение“, пак казвам, това е стандартен текст в епикризите, това навсякъде се пише и се оставят празни. Операция не е правена. Това са едни стандарти. Не може да го изпишеш ако няма подобрение, не може да пише „влошен“.

В анамнезата при постъпването никъде не се съобщава за загуба на съзнание. Няма описано отклонение в неврологичния статус. Нормален е неврологичния статус. В епикризата не е описана консултация с ортопед[1]травматолог и проведено лечение. Това, че детето е носило двадесет дни гипсова имобилизация го знам от родителите. В медицинската документация това го няма описано. Представиха ми един диск, на който има рентгенови снимки, на която се вижда тази инфракция. В диска е описано за кого се касае, има и дата. Има рентгенографии на двете коленни стави, на които няма травматични изменения. Обикновено рехабилитацията минава по клинична пътека, обикновено трае седем дни.

От заключението на назначената по делото съдебно-автотехническа експертиза се установява, че механизмът на ПТП е следния:

На 01.10.2021 г в гр.С.З., ул.****, по южното локално платно до блок №

3 от ул. ****, около 16:15 ч. настъпва ПТП с участници:

Лек автомобил „Б.“ с рег. № СТ **** КК с водач А. В. Д. движещ се със скорост на движение около 27,83 км/ч от запад на изток по локалното платно намиращо се южно пътното платно на ул. „Христо Ботев“ и пешеходеца И. П. И. - дете - пресичащ локалното платно в посока от юг на север източно от източните състави на блок 3 със скорост на движение около 4,9 км/ч.

При пресичането на локалното платно от пешеходеца същия е попаднал в опасната зона за спиране на лекия автомобил и е ударен с челните състави на автомобил Б. и отхвърлен напред и в ляво спрямо посоката на движение на автомобила като е паднал на тротоара от север на локалното платно. Поради попадането на пешеходеца в опасната зона за спиране на автомобила от техническа гледна точка водачът му не е имал техническа възможност да спре автомобила си преди мястото на удара и той е бил неизбежен при така избраната от водача скорост на автомобила от 27,83 км/ч. Поради наличието на паркиран автомобил до блок 3 в непосредствена близост до подхода за входовете му, с оглед приближавайки този подход и съобразявайки се с това, че видимостта му се ограничава от този автомобил, технически правилно е водачът да намали скоростта си на движение и я подбере тава, че при всяка възникнала ситуация да има техническа възможност да спре преди мястото на удара и предотврати настъпването на ПТП. Скоростта при която в конкретния случай водача би имал техническа възможност да спре преди мястото на удара и всяка по-ниска от нея е 21,68 км/ч

В резултата на удара И. П. И. е получил средна телесна повреда.

Време слънчево. Пътно покритие сух асфалт. Видимост - нормална, слънчева светлина.

Съгласно протокола за оглед на местопришествието и свидетелските показания мястото на удара се намира на локалното платно в междублоковото пространство непосредствено до блок 3 на ул. ****, което е успоредно на ул. **** в гр.С.З.. Съгласно протокола на оглед на местопроизшествието и свидетелските показания мястото на удара е определено графо-аналитично с помощта на програмен продукт Auto Cad и се намира на около 4,69 м северно и на около 3,78 м източно от ориентира 01.

Същото е означено с МУ на скицата. На мястото на удара няма налична

пешеходна пътека.

Видимостта на водача и пешеходеца един спрямо друг е била ограничена от паркирал автомобил в локалното платно. Дължината на пряката видимост в конкретния случай между тях е била в рамките на около 10,80 м.

Сравнявайки опасната за спиране зона на автомобила с отстоянието на което се е намирал автомобила при възникване на опасността е видно ,че $S_{03} = 13,54\text{м}$ е по-голямо от $L=10,82\text{ м}$ от където следва ,че водачът на автомобила няма техническа възможност да спре преди мястото на удара и да предотврати настъпването на процесното ПТП при избраната от него скорост на движение от 27,83 км/ч. Поради наличието на паркиран автомобил до блок 3 в непосредствена близост до подхода за входовете му, с оглед приближавайки този подход и съобразявайки се с това,че видимостта му се ограничава от този автомобил технически правилно е водачът да намали скоростта си на движение и подбере тава,че при всяка възникнала ситуация да има техническа възможност да спре и предотврати настъпването на ПТП.

Максималната скорост на автомобила с която движейки се водачът му би имал техническа възможност да спре преди мястото на удара е 21,68 км/ч. Предвид, че ръста на пешеходеца е малък - той е дете - експертизата счита, че той не би имал техническа възможност да възприеме движещия се лек автомобил „Б. 520“ до момента в който се е изравнил с левите състави на паркирания автомобил. Експертизата счита, че удара е бил предотвратим от страна на пешеходеца. Тъй като същия технически правилно е да навлезе в северната лента на локалното платно непосредствено пред паркирал автомобил, след като се увери, че по нея не се движи МПС.

В района на ПТП липсва банкет на локалното платно.

Тъй като траекторията на пресичане на локалното платно от пешеходеца е перпендикулярна на оста на локалното платно, няма как пешеходеца да се движи в лентата да насрещно движение. Той пресича локалното платно в посока от юг на север.

Пешеходеца няма данни да е променил рязко посоката си на движение.

При движението си в права посока пешеходеца може да промени рязко посоката си на движение отклонявайки се или на ляво или на дясно, но в

рамките на около 8-10 градуса в ляво или в дясно спрямо посоката му на пресичане. Дори и при това действие от страна на него той би направил 1 максимум 2 крачки, като пак ще бъде ударен от лекия автомобил тъй като няма да излезе от опасната му зона за спиране, тъй като отстоянието до лекия автомобил би се увеличило около 80- 100 см и би станало максимум 11,82 м , опасната зона за спиране на автомобила е 13,54 м

Причините за настъпването на процесното ПТП са :

Несъобразената скорост на движение на лекия автомобил с оглед видимостта пред водача му, която той е подбрал и при която няма техническа възможност да спре преди мястото на удара.

Пресичане на локалното платно от пешеходеца/детето/ без да се увери, че в близост до линията му на пресичане на локалното платно по него се движи процесния лек автомобил Б..

Поради попадане на детето в опасната зона за спиране водачът на лек автомобил Б. е нямал техническа възможност да спре преди мястото на удара с оглед на избраната от него скорост на движение, при която той сам се е поставил в ситуация да няма техническа възможност да спре преди мястото на удара.

Максималната скорост на автомобила с която движейки се водачът му би имал техническа възможност да спре преди мястото на удара е 21,68 км/ч.

Вещото лице уточнява в съдебно заседание, че опасната зона, както е изчислена е 13,54 м. Отстоянието от мястото на удара, когато водачът на лекия автомобил има възможност да реагира или когато е възприел опасността е 10,82 м., или детето попада в опасната му зона на спиране. Това е изчислено въз основа на скоростта, с която се е движил лекия автомобил, или скоростта, която водачът е избрал за движение. Именно това отстояние е 10,82 м. Поради това, че няма спирачни следи преди мястото на удара, в практика е прието да се приема, че скоростта преди удара и към момента на удара е една и съща, защото няма същинско спиране, но това не означава, че водачът не е реагирал. Към този момент на удара автомобилът не е започнал ефективното спиране. Целият спирачен път е 13,54 м. Ако водачът беше реагирал своевременно би трябвало да започне спиране. Разликата от 9,20 м до 10,82 м, това е разстояние от метър, метър и половина. Би следвало да има

спирачни следи, макар и бледи, защото тук говорим за автомобил с ABS система. Нах-вероятно водачът е закъснял с реакцията си, но тогава, това подлежи на допълнителни изчисления. Може да каже конкретно с колко е закъснял, има формули, но не е зададен така въпроса, затова не е посочено.

Детето попада в опасната зона със скоростта, с която се е движил автомобила. Водачът не е имал възможност да спре с тази скорост, с която се е движил. По доказателствата, които има по делото и по досъдебното производство няма доказателства за реакция на водача. В изчисленията няма такива данни. Фактът, че няма спирачна следа и връзката ѝ с реакцията на водача, за да се отговори на този въпрос, трябва да се отговори детайлно, като се гледа целият механизъм на произшествието. Автомобилът спира на около два метра пред спрелия автомобил, който му пречи на видимостта. Значи той е реагирал, ако не е реагирал щеше да спре на 13 м след този автомобил, а той е спрял на два метра, значи автомобилът е бил в процес на някакво реагиране. Водачът на лекия автомобил е реагирал след като е видял детето. Процесът на спиране има четири периода. Той го блъска. Точно кога е реагирал, най-вероятно със закъснение, защото би трябвало да спре малко по-рано и може би тогава нямаше да са такива последиците. Това не е Т - образно кръстовище. Относно това къде е бил спрял автомобилът, който е възпрепятствал видимостта. От протокола за оглед се вижда блок № 3 /вещото лице показва на протокола за оглед/, водачът се движи от запад на изток. Автомобилът, това е блока, тук има един малък тротоар, има локално платно, точно тук е този автомобил. По схемата към огледния протокол автомобилите са след мястото на пресичане на детето. Автомобилите в констативния протокол не възпрепятстват видимостта към детето. Мястото на удара е локално платно, което свързва блокове на юг от ул. ****, то е асфалтирано и свързва междублоковите пространства, които служат за паркирането на автомобилите на живущите в тези блокове. Не става дума за кръстовище. Това локално платно и успоредно на ул. **** южно от нея. В тази връзка, поради факта, че водачът, по данните от досъдебното производство живее в следващия блок, той е запознат с обстановката и би следвало да се движи със съобразена скорост в това пространство. Там няма знак, който да указва каква е скоростта специално за този район. Важи знака за движение в населено място – 50 км/ч. Водачът е реагирал след като е видял детето. Няма логика водач да реагира на опасност, която още не може да

види, но всеки един водач, от техническа гледна точка, независимо къде се движи трябва да се движи с такава скорост, която му позволява да спре в зоната на видимост. Тук зоната за видимост е ограничена от паркирания автомобил. По изчисления излиза, че е видял детето на около десет метра. Това е аналитично. Има различни показания дали детето е бягало или е ходило. Водачът казва, че е бягало, другите свидетели казват, че е вървяло. При изчисленията съм взел спокоен ход на детето. Относно това дали при бягане изводите за предотвратимост биха били по – категорични заявявам, че ако скоростта на детето е по – висока, във формулите, които съм използвал в случая неговата скорост не влияе. Тук се ползва скоростта на автомобила. Времето, за което детето се приближава към мястото на удара ще бъде по-малко. Моментът, в който става видим до мястото на удара скоростта му става по – голяма. В моето заключение скоростта на детето никъде не е взета и не участва във формулите. На стр. 6 и стр. 7, от техническа гледна точка този водач живее в този район, той живее на тридесет метра, там са трите входа и там минават пешеходците. Това е организация на движението.

От показанията на свидетеля Б.Г.Ж. /във фактическо съжителство с майката на пострадалия/ се установява, че е бил свидетел на произшествието. Всеки ден, в който пострадалият е на тренировка го водел и изчакавал да го върне. Както всеки път го чакал там на същото място на ул. ****, на главната улица, в посоката в която се движел, в дясно. Сочил, че предницата на колата му била на изток в посоката на движението. От дясно спирал, качвал го и продължавал. Твърди, че го видял да излиза от входа със сак и се обърнал да постави чантата и якето си предната седалка на задната седалка, като с периферното зрение видял, една кола, която доста бързо минала по локалното - там е главна улица, тротоар, градинка и локално. В момента, в който се обърнал чул някакъв удар и видял пострадалия да лежи по очи. Изскочил от колата и се развикал. Уточнява, че не са бързали, винаги в четири часа се чакали, като тренировките били в четири и половина. Разстоянието до ЖП гарата било не повече от две, три минути и тогава нямало трафик, не било разкопано никъде. Посочва, че пострадалият е излизал от входа, като вървял бавно, като по принцип не бързал. Самото пресичане и удара не е видял. Детето трябвало да премине само локалното платно. Бил спрял на ул. **** от южната страна, по посока на движението. Трябвало само локалното да пресече и да се качи от дясно. Това е локално платно между блоковете, паркинг, ако

спре една кола може да мине само една покрай нея. Това е път, който да стигне до блока. Височината на детето е около 1,50, 1,60 метра, не може да кажа точно. Той паднал на северния тротоар на локалното платно. След удара спрелият автомобил където бил, задницата на този автомобил, който го ударил бил на равно с предницата на паркиралия. Детето било на около метър пред колата, която го ударила, като се движела с около 40-50 км/ч.

След удара пострадалият бил на земята по очи и за момент не мърдал и той се разкрещял, като съпругата му чула виковете, тъй като ПТП е реализирано в близост до жилището им, на което прозореца бил отворен.

Водачът на лекия автомобил спрял и се разкрещял, че детето е изскочило пред колата. Твърди, че казал да го закарат в Трета поликлиника, която е в близост, като дал телефонния си номер и си тръгнал.

Свидетелят твърди, че не се е опитал да вдигне детето, тъй като знаел, че при ПТП пострадал не се мести.

Детето се помъчило да стане само, но не успяло и майка му го взела на ръце и го закарала в „Спешен център“. В момента, в който майка му го вдигнала и го изправила от всякъде течала кръв, от краката му. Било ужасна гледка. Не можел да стои на крачетата си. Едва се изправил.

От показанията на свидетелката С.Б. Т. /баба на пострадалия/ се установява, че видяла ищеца при дехоспитализирането му, като посочва, че бил в ужасно състояние, обезобразен, дясната ръка счупена и дясното краче много синьо, а другото охлузено. Ръката била гипсирана. Бил много изплашен. Помагала в грижите за него и оставала да ношува при семейството. Твърди, че в рамките на две месеца не можел да спи, бил травмиран. Сънувал кошмари, събуждал се. По време на ПТП бил ученик в пети клас, като прекъснал посещение на учебни занятия за 15 дни. Когато тръгнал на училище беше с гипса. Уточнява, че не можел да пише с дясната ръка, но слушал. Сочил, че не искал да стои у дома, а да се посещава училище. Доста време не можел да пише, около месец. Спортувал футбол три пъти седмични преди ПТП и много бил притеснен това дали ще продължи. Някъде след една година се върнал на тренировки. Докато бил вкъщи имал нужда някой да стои при него, не можел да се храни, отначало със сламка, поради травмите по лицето. Имал голяма травма на устата. Самата устна била много подута и трябвало да правят крем супи, за да ги пие със сламка.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

За да се ангажира отговорността на застрахователя по [чл. 432, ал. 1 от КЗ](#), е необходимо към момента на увреждането да съществува валидно застрахователно правоотношение, породено от договор за застраховка "Гражданска отговорност", между прекия причинител на вредата и застрахователя, при спазване на изискванията на [чл. 380 КЗ](#).

В случая не се спори, че към датата на процесното ПТП – 01.10.2021 г. за лек автомобил л.а. „Б. 530Д“, с рег. № СТ****КК е налице валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

Съдът намира, че следва да приложи законовата разпоредба на [чл. 498, ал. 3 КЗ](#), която обвързва допустимостта на прекия иск от наличието на започната процедура по доброволно уреждане на отношенията между пострадалия при ПТП и застрахователя по задължителна застраховка "ГО на автомобилистите" и изтичането на тримесечен срок от предявяването на претенцията пред застрахователя или пред негов представител. Касае се за рекламационен срок, въведен от законодателя с новия КЗ, с цел предотвратяване или намаляване на съдебните производства по този вид спорове. Следователно, изтичането на рекламационния срок е предпоставка за възникването на самото право на пряк иск на увреденото лице срещу застрахователя на ГО на автомобилистите.

Съгласно разпоредбата на чл. 380 от КЗ, ищецът е предявил претенцията, която е получена от застрахователя на 11.11.2021 г., видно от известие за доставяне.

По случая е заведена щета с щета № *****, по която застрахователят е изискал документи. Не е осъществено плащане по същата. Поради това съдът намира, че предявените искове са допустими.

На следващо място следва да са налице и всички кумулативни предпоставки от фактическия състав на [чл. 45 от ЗЗД](#), пораждащи основание за отговорност на прекия причинител - застрахован спрямо увреждения за обезщетяване на причинените вреди.

Доколкото няма постановена присъда, която да е задължителна за

гражданския съд на основание [чл. 300 от ГПК](#) относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца, тези предпоставки следва да бъдат установени с доказателства в хода на настоящото производство.

От заключението на автотехническата експертиза се установява причините за настъпването на процесното ПТП са :

Несъобразената скорост на движение на лекия автомобил с оглед видимостта пред водача му, която той е подбрал и при която няма техническа възможност да спре преди мястото на удара.

Пресичане на локалното платно от пешеходеца/детето/ без да се увери, че в близост до линията му на пресичане на локалното платно по него се движи процесния лек автомобил Б..

Поради попадане на детето в опасната зона за спиране водачът на лек автомобил Б. е нямал техническа възможност да спре преди мястото на удара с оглед на избраната от него скорост на движение, при която той сам се е поставил в ситуация да няма техническа възможност да спре преди мястото на удара.

Максималната скорост на автомобила с която движейки се водачът му би имал техническа възможност да спре преди мястото на удара е 21,68 км/ч.

От учожденията, дадени в съдебно заседание се установява, че към този момента на удара автомобилът не е започнал ефективното спиране. Целият спирачен път е 13,54 м. Ако водачът е реагирал своевременно би трябвало да започне спиране. Разликата от 9,20 м до 10,82 м, това е разстояние от метър, метър и половина. Водачът е реагирал, ако не е реагирал щеше да спре на 13 м след спрелия автомобил, а той е спрял на два метра, значи автомобилът е бил в процес на някакво реагиране. Водачът на лекия автомобил е реагирал след като е видял детето.

На място на ПТП е имало паркиран автомобилът, който е възпрепятствал видимостта. От протокола за оглед се вижда блок № 3 /вещото лице показва на протокола за оглед/, водачът се движи от запад на изток. Автомобилът, това е блока, тук има един малък тротоар, има локално платно, точно тук е този автомобил. По схемата към огледния протокол

автомобилите са след мястото на пресичане на детето. Автомобилите в констативния протокол не възпрепятстват видимостта към детето. Мястото на удара е локално платно, което свързва блокове на юг от ул. ****, то е асфалтирано и свързва междублоковите пространства, които служат за паркирането на автомобилите на живущите в тези блокове. В тази връзка, поради факта, че водачът, по данните от досъдебното производство живее в следващия блок, той е запознат с обстановката и би следвало да се движи със съобразена скорост в това пространство. Там няма знак, който да указва каква е скоростта специално за този район. Важи знака за движение в населено място – 50 км/ч. Водачът е реагирал след като е видял детето.

С оглед изложеното съдът намира, че с това поведение водачът на лекия автомобил е нарушил разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, където е посочено, че водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват и са длъжни при движението си да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие, като са длъжни да контролират във всеки момент ППС, което управляват.

С оглед изложеното съдът намира, че допуснатите нарушения на водача на л.а.,Б. 520“ са в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат и следва да се направи извод, че презумцията на [чл. 45, ал.2 ЗЗД](#) не е оборена.

Отделно от горното, съдът счита, че с оглед мястото на ПТП, а именно локално платно, което служи за преминаване на автомобили за живущите в близост с междублоково пространствено предполага завишено внимание на водачите на МПС с оглед преминаване на пешеходци.

На;ице е нарушение на разпоредбата на чл. 5, ал. 2 от ЗДвП , а именно водачът на пътно превозно средство е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към уязвимите участници в движението, каквито са пешеходците и водачите на двуколесни пътни превозни средства.

Поради това съдът приема, че деянието на водача на лекия автомобил

осъществява всички признаци /обективни и субективни/ на деликтния състав по [чл. 45 от ЗЗД](#). Следователно отговорността на застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, на основание [чл. 432, ал. 1 от КЗ](#) следва да бъде ангажирана.

Относно размера на исковите за неимуществени вреди, съдът намира следното:

Съгласно чл. 52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Справедливостта изисква претърпените болки и страдания на ищеца да бъдат надлежно и адекватно обезщетени. Понятието "справедливост" не е абстрактно. Според ПП на ВС на РБ № 4/23.12.1968 г. то е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се вземат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Такива обективни обстоятелства са характера на увреждането, начина на настъпването, обстоятелствата при които е станало, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания и др.

При определяне размера на дължимото обезщетение за причинени неимуществени вреди настоящият съдебен състав взема предвид характера, силата, интензитета и продължителността на търпените от ищеца вреди от следните травматични увреждания, а именно: От изслушаната по делото комплексна съдебномедицинска и свидетелските показания се установява, че ищецът е получил Контузия на главата с охлузвания на лицето и на носа

Мозъчно сътресение (комоцио церебри)

Контузия в областта на шията Контузия в областта на гърдите.

Контузия на коремната стена.

Контузия на горни крайници.

Инфракция на дясна лъчева кост в дисталната част.

Контузия на долните крайници в областта на колени стави.

Гипсовата имобилизация е носил 20 дни, като в този период движенията на десния горен крайник са затруднени, както и след сваляне на имобилизацията за около 10-15 дни.

Вещото лице уточнява в съдебно заседание, че инфракция на дясна

лъчева кост в дисталната ѝ част е вид счупване в детска възраст. Тъй като при децата периоста, обвивката на костта е здрава, счупването е вътре под периост. Например една клонка като я огънете, тя се пречупва и си възвръща същото положение. Това счупване е на три пръста над гривнената става. Щом детето носи гипсова имобилизация това затруднява движението и на пръстите на китката на ръката. При десетгодишно дете обикновено за 20 -30 дни е затруднението за писане, докато е с гипсова имобилизация. След като се свали гипсовата имобилизация обикновено има 10-15 дни рехабилитация. Децата се възстановяват много бързо за разлика от възрастните. Двадесет дни е носене на имобилизация и след това 15-20 дни продължава рехабилитацията и след това може да пише пълноценно и не би трябвало след това да изпитва болки. Това е инфракция не е фрактура при която да има дислокация на костните фрагменти и да се натрупа калус, който да затруднява движенията на мускулите. Тук зарастването става под периоста на костта, под обвивката на костта. За десет годишна възраст това е периода на възстановяване – около 40 дни. Мозъчното сътресение може да доведе до зашеметеност като най – лека форма, сънливост и ако продължи, зависи от тежестта, може да се получи усложнение и евентуално да се стигне до кома. Леглови режим би могъл да се спазва дотолкова, доколкото да няма натоварване, гледане на телевизия, писане, четене. Това е обикновено е пак около един месец и да няма движещо натоварване. Да има наблюдение от личен лекар и ако има някакви оплаквания консултация с неврохирург. Не е счупване с дислокация на костни фрагменти. Силните болки са били до поставяне на имобилизацията, това обездвижване е задължително. Преди малко казах, че няма неврологични отклонения. Относно това което е записано в епикризата, пояснявам, че има едни стандарти, които здравната каса ги изисква при изписването. Няма проблеми с дишане, температура, това са едни клишета, които се пишат във всички епикризи. Записано е вливане на воден солеви разтвор и наблюдение. Относно записаното „проведе се оперативно лечение“, пак казвам, това е стандартен текст в епикризите, това навсякъде се пише и се оставят празни. Операция не е правена. Това са едни стандарти“.

Следва да бъде отчетен и факта, че през този период пострадалият е бил вкъщи, като близките му са полагали грижи за него. Преустановил е посещение на учебни занятия за период от 15 дни, след което е при посещение на учебни часове само е слушал, тъй като е бил с имобилизирана

дясна ръка.

За период от около една година не е посещавал тренировки по футбол, който е обичал, видно ит събраните гласни доказателства.

Промяната в социалният статус е свързано с изживявания, които в психологичен аспект пораждаат негативни емоции, свързани с промяна в начина на живот, особено при децата, където са с по-висок интензитет.

При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди обаче в най-голяма степен следва да бъде отчетена преживяната от ищеца остра стресова реакция, която е довело до негативна промяна в психо – емоционалното му състояние. Ноторно известно е обстоятелството, че претърпяването на ПТП представлява значителен стресогенен фактор. От показанията на свидетелите се установява, че ищецът след инцидента е страдал от безсъние, безпричинен страх.

Предвид обстоятелството, че увреденото благо - здраве е неоценимо в пари, претърпените вреди са неимуществени - не подлежат на точна парична оценка и съответно размерът на дължимото обезщетение, съгласно [чл. 52 ЗЗД](#), следва да бъде определен по справедливост от съда. Съдът приема, че за справедливото възмездяване на неблагоприятното засягане на здравето, резултат от настъпилото ПТП, следва да бъде престирана сума в размер 32 000 лева, която би била адекватна на претърпените вреди.

Ответното дружество е направило възражение за съпричиняване от страна на вредоносния резултат от пострадалия.

В разпоредбата на [чл. 51, ал. 2 ЗЗД](#) е предвидена възможност за намаляване на обезщетението за вреди от деликт, но намаляването на обезщетението е обусловено от наличие на причинна връзка между поведението на пострадалия и произлезлите вреди. За да е налице съпричиняване по смисъла на закона, пострадалият трябва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване, независимо дали е действал виновно.

Приложението на посоченото правило е обусловено от наличието на причинна връзка между поведението на пострадалия, с което обективно е създал предпоставки или възможности за настъпване на увреждането, т. е. в хипотеза, когато е налице причинна връзка между действията или

бездействията на пострадалия и вредоносния резултат. В този смисъл е и задължителната съдебна практика - т. 7 на [ППВС № 17/63 г.](#)

Не е налице и случайно деяние.

Съгласно указанията от задължителната съдебна практика, ТР № 106/31.10.1983 г. по н. д. № 90/1982 г., ОСНК на ВС - " Ако в опасната зона за спиране на моторното превозно средство бъде увредено лицето, което е създадо опасността със своето неправомерно поведение, налице е случайно деяние по смисъла на [чл. 15 НК](#). " Началният момент на възникване на опасността за движение за водачите на МПС също е бил предмет на тълкуване, като съгласно ТР № 28/28.11.1984 г. по н. д. № 10/1984 г., ОСНК на ВС той е фактически и се определя в зависимост от конкретната пътна ситуация. При всички случаи, за да стане опасност за движението даден участник следва да бъде обективно видим за водача на МПС, като в зависимост от ситуацията опасността възниква при навлизането му върху платното за движение или по-рано.“

В конкретният случай съгласно фактите по делото пострадалият пешеходец въпреки, че попада в опасната зона на водачът на МПС, последният е бил длъжен да съобрази скоростта и поведението си, с оглед мястото на ПТП и оизложените по-горе съображения.

Пострадалият обаче е нарушил чл. 114, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП - на пешеходците е забранено- да навлизат внезапно на платното за движени и да пресичат платното за движение при ограничена видимост, но следва да бъде отчетен факта, че неспазването на [чл. 20, ал. 1](#) и [ал. 2 ЗДвП](#) означава не проявена дължима грижа от страна на водача на увреждащия лек автомобил - фактор, който обуславя и правен извод, че приносът му превишава значително този на пострадалия. Следователно е налице принос на увреденото лице, който не е тъждествен на приноса на делинквента и следва да бъде определен на 20 %.

Поради това съдът приема, че възражението за съпричиняване е основателно.

Предвид приетия размер на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия, предявеният иск за обезщетение за неимуществени вреди следва да се уважи в размер на 25 600 лева, като за сумата над 25 600 лева до претендираните 32 000 лева, като частичен иск от 70 000 лева за

неумуществени вреди от ПТП на 01.10.2021 г., следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

В [чл. 429, ал. 2, т. 2](#) и [чл. 493, ал. 1, т. 5 от КЗ](#) изрично е регламентирано, че застрахователното покритие включва и лихвите за забава. Следователно застрахователят отговаря за лихвата за забава, когато застрахованият отговаря за тях пред увреденото лице, което в хипотезата на деликта произтича от правилото на [чл. 84, ал. 3 от ЗЗД](#), но само за лихвите за забава в рамките на застрахователната сума и считано от датата на уведомяване от застрахования за настъпването на застрахователното събитие или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна – арг. от [чл. 429, ал. 3](#) и [чл. 430, ал. 1, т. 2 от КЗ](#).

В случая по отношение на иска за неумуществени вреди ищецът претендира лихва за забава от 08.10.2021 г., в условията на евентуалност от 11.11.2021 г. От представените доказателства се установява, че на 11.11.2021 г. ответното дружество е уведомено за настъпване на застрахователното събитие. Следователно съдът като съобрази горепосочените разпоредби приема, че 11.11.2021 г. е датата, на която застрахователят е уведомен за настъпване на застрахователното събитие и от този момент следва да се начислява лихва за забава.

Предвид гореизложеното съдът намира, че иска по чл. 86 от ЗЗД за законна лихва от 08.10.2021 г. до окончателното изплащане следва да бъде отхвърлен е като неоснователен.

Ппредявеният в условията на евентуалност иск по чл. 86 от ЗЗД за законна лихва от 11.11.2021 г. до окончателното изплащане, съдът счита, че се явява основателен.

По отговорността за разноски:

В договора за правна защита и съдействие е посочено, че процесуалното представителство е осъществявано безплатно.

Съгласно нормата на [чл. 38, ал. 2 ЗА](#) адвокатът, оказващ безплатно адвокатска помощ, има право на адвокатско възнаграждение, ако се касае за случай по [чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА](#) и ако в съответното производство

насрещната страна е осъдена за разноски. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по Закона за адвокатурата и осъжда другата страна да го заплати. Изявленията за наличие на конкретно основание за оказване на безплатна помощ по [чл. 38, ал. 1 от ЗА](#) обвързват съда и той не дължи проверка за съществуването на конкретната хипотеза.

Съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1 за минималните размер на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес, възнагражденията са следните: при интерес от 10 000 лв. до 100 000 лв. – 830 лв. плюс 3 % за горницата над 10 000 лв., като адвокатското възнаграждение за оказаната безплатна адвокатска помощ е в размер на **1 298 лева.**

Съгласно разпоредбата на [§ 2а от ДР на Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения](#) на ВАС, за регистрираните адвокати по [ЗДДС](#), дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, което се дължи съобразно разпоредбите на [Закона за данъка върху добавената стойност](#). В настоящия случай адвокат П. К. е регистриран по ЗДДС и адвокатските възнаграждения се претендират с ДДС.

Следователно при спазване на посочените правила дължимото адвокатско възнаграждение на адвокат П. К. за осъществено безплатна адвокатска помощ на ищеца е в размер **1 557,60 лева с ДДС**, съразмерно уважената част от иска за неимуществени вреди.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК ищецът дължи на ответника разноски в производството.

От страна на ищеца е направено възражение за прекомерност по чл 78, ал. 5 от ГПК, като разноските за адвокатско възнаграждение в полза на ответника следва да бъдат изчислени съразмерно отхвърлената част от иска.

Съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1 за минималните размер на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес, възнагражденията са следните: при интерес от 10 000 лв. до 100 000 лв. – 830

лв. плюс 3 % за горницата над 10 000 лв., като адвокатското възнаграждение е в размер на 1 490 лева.

Съгласно разпоредбата на [§ 2а от ДР на Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения](#) на ВАС, за регистрираните адвокати по [ЗДДС](#), дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, което се дължи съобразно разпоредбите на [Закона за данъка върху добавената стойност](#). В настоящия случай адвокат М. Г. е регистриран по ЗДДС и адвокатските възнаграждения се претендират с ДДС.

Следователно при спазване на посочените правила дължимото адвокатско възнаграждение е в размер 1 788 лева с ДДС.

Определен съгласно правилото за съразмерност, същото се дължи в размер от **357,60 лева с ДДС**, съразмерно отхвърлената част от иска.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК ответникът ЗАД „Л.И.“ АД следва да бъде осъден да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, **сумата от 1 024 лв. за държавна такса, както и сумата от 400 лв. за възнаграждения на вещи лица, платена от бюджета на съда, съразмерно уважената част от исковете.**

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗД „Б.И.“ АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. С., бул. ***** да заплати В. Т. К., ЕГН *****, в качеството на майка и законен представител на И. П. И., ЕГН *****, и двамата с адрес: гр. С.З., ул. ***** **сумата от 25 600 лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяваща се в претърпени болки и страдания в резултат на претърпяното от него ПТП на 01.10.2021 г., ведно със **законната лихва от 11.11.2021 г.** до окончателното и изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** предявеният от В. Т. К., ЕГН *****, в качеството на майка и законен представител на И. П. И., ЕГН 1047107521, и двамата с адрес: гр. С.З., ул. ***** иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, изразяваща се в претърпени болки и страдания в резултат на претърпяното от

него ПТП на 01.10.2021 г. за сумата над **сумата над 25 600 лева до претендираните 32 000 лева**, като частичен иск от 70 000 лева, както и иска по чл. 86 от ЗЗД за заплащане на **законна лихва от 08.10.2021 г.** до окончателното изплащане, като НЕОСНОВАТЕЛНИ.

ОСЪЖДА ЗД „Б.И.“ АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. С., бул. ***** да заплати на на адв. П. К. от САК със съдебен адрес: гр. К., ул. ***** адвокатско възнаграждение в **размер на 1 557,60 лева с ДДС** за осъществена безплатна адвокатска помощ, съразмерно уважената част от исковете.

ОСЪЖДА В. Т. К., ЕГН *****, в качеството на майка и законен представител на И. П. И., ЕГН *****, и двамата с адрес: гр. С.З., ул. ***** да заплати на ЗД „Б.И.“ АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. С., бул. ***** разноски в размер на **357,60 лева с ДДС**, съразмерно отхвърлената част от иска.

ОСЪЖДА ЗД „Б.И.“ АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. С., бул. ***** да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт **сумата от 1 024 лв. за държавна такса, както и сумата от 400 лв. за възнаграждения на вещи лица, платена от бюджета на съда**, съразмерно уважената част от исковете.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред АС – гр.Пловдив в двуседмичен срок от деня на получаване съобщение за неговото постановяване с приложен препис.

Съдия при Окръжен съд – С.З.: _____